

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 2541 van 12 oktober 2007
in de zaak 11.818 / IIde kamer

In zake:

1. K [REDACTED]
  2. E [REDACTED]
- Gekozen woonplaats: [REDACTED]

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat K [REDACTED] J [REDACTED] en E [REDACTED] van Iraanse nationaliteit op 18 juli 2007 hebben ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van 20 juni 2007 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980, onontvankelijk verklaard wordt en van het daaruit voortvloeiend bevel om het grondgebied te verlaten .

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2007, verzonden op 21 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2007 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. COOLS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE die loco E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. J. K. en I. E. komen, samen met hun kind E. K., op 29 juli 2001 België binnen en vragen op 1 augustus 2001 om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvragen worden op 12 maart 2003 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

1.3. Verzoekers tekenen tegen deze weigeringsbeslissing op 31 maart 2003 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op 11 juli 2003 verklaart de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de beroepen ontvankelijk, maar ongegrond en weigert derhalve de hoedanigheid van vluchteling aan verzoekers.

1.5. Op 19 september 2003 dienen verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. Dit beroep wordt door de Raad van State op 14 februari 2006 verworpen.

1.6. Op 22 september 2003 dienen verzoekers eveneens een verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad van State tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. Dit beroep wordt op 1 oktober 2003 door de Raad van State verworpen.

1.7. Op 1 oktober 2003 krijgen verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 28 maart 2006 wordt het beroep tot schorsing tegen het bevel om het grondgebied te verlaten door de Raad van State verworpen.

1.8. Op 9 oktober 2003 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in.

1.9. Op 20 juni 2007 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de in punt 1.8 vermelde aanvraag onontvankelijk te verklaren. In uitvoering daarvan wordt een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen. Beide beslissingen worden op 20 juni 2007 betekend.

Dit vormen de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. De verwerende partij werpt vooreerst op dat het verzoekschrift geen melding maakt van keuze van woonplaats, noch van het kenmerk bij de verwerende partij, voorgeschreven op straffe van nietigheid bij artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De in artikel 39/69, §1, van de voormelde wet van 15 december 1980, op straffe van nietigheid voorgeschreven vermeldingen van een verzoekschrift, dienen ervoor te zorgen dat de procesgang op een vlotte wijze gebeurt en dat de verwerende partij zijn rechten van verdediging naar behoren kan uitvoeren. Dit maakt dat sommige van deze vermeldingen gelet op het doel ervan enigszins soepel kunnen worden geïnterpreteerd in

die zin dat de minste miskennis of verzuim ervan niet tot de nietigheid van het beroep moet leiden en dat het dus relatieve nietigheden betreffen en geen absolute nietigheden.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat in hun verzoekschrift de verzoekers stellen dat zij hun woonplaats hebben te [REDACTED] [REDACTED]. Hieruit blijkt dat verzoekers duidelijk hun woonplaats hebben aangegeven. De daaruit afgeleide woonplaatskeuze van verzoekers heeft geen belemmeringen opgeleverd voor de rechtsgang.

2.4. De Raad stelt vast dat het kenmerk van het dossier van verzoekers bij de verwerende partij vermeld staat op de bestreden beslissing die aangehecht is aan het verzoekschrift. Het normdoel is bijgevolg bereikt.

2.5. De verwerende partij werpt vervolgens op dat verzoekers geen middel ontwikkeld hebben in hun verzoekschrift en dat dit op straffe van nietigheid van het verzoekschrift wordt voorgeschreven door artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift een uiteenzetting van middelen bevat. Het verzoekschrift bevat een titel "IV. MOTIEVEN VOOR HET HUIDIG VERZOEK" dat wordt uitgewerkt. Er is dus voldaan aan de in artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet voorgeschreven vormvereiste.

De excepties wordt verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep:

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet, samen met de schending van artikel 2 van het Eerste aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de schending van de artikelen 2, 3, 5 en 8 van voormeld Verdrag.

3.2. Verzoekers voeren in een eerste onderdeel van het middel aan dat zij wel degelijk kunnen aantonen dat zij geen aanvraag tot machtiging van verblijf kunnen indienen via de gewone procedure. Verzoekers wijzen erop dat:

a) zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van oorsprong en dit om economische redenen en veiligheid. Verzoekers voeren aan dat het gegeven dat zij opleidingen gevolgd hebben wel degelijk een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet uitmaakt nu het hen de mogelijkheid geeft in te staan voor hun financiële toestand met een vlotte integratie in de Belgische samenleving tot gevolg. Verzoekers argumenteren dat het zoekproces naar een vaste betrekking door de bestreden beslissingen bemoeilijkt wordt nu zij op illegale wijze op het Belgische grondgebied verblijven. Verzoekers beklemtonen dat zij sinds augustus 2001 goed geïntegreerd zijn in België, dat België hun moederland is geworden en dat ook dit een bijzondere omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

b) het risico van vervolging, waarvan zij melding hebben gemaakt in hun asielpcedure, blijft bestaan. Verzoekers voeren hierbij aan dat zij morele, affectieve en materiële steun genieten in België van verscheidene van hun familieleden, dat de vader alsook één van de broers van eerste verzoeker overleden zijn aan een eigenaardige ziekte die wellicht ~~ge te schrijven is aan de~~ Iraanse overheid, dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer hebben in Iran en dat zij, indien zij zouden ~~verp~~ worden terug te keren naar Iran, steeds in angst zullen leven voor vervolging door de Iraanse overheid. Verzoekers verwijzen hiervoor naar het feit dat zij Iran zijn ontvlucht omdat eerste verzoeker weigerde een spionageopdracht voor de overheid uit te voeren.

c) het niet gunstig zou zijn voor de dochter om haar schoolopleiding te onderbreken. Verzoekers argumenteren dat de dochter enkel Nederlands en Armeens spreekt en zij niet de taal van het officieel Iraans onderwijs kent zodat zij niet in staat zal zijn om in Iran onderwijs te volgen. Verzoekers wijzen er verder op dat het kind goed geïntegreerd is in België en enkel hier een sociaal leven kent waardoor het voor haar onmogelijk is zich te integreren in Iran en dat zij ongeveer een jaar na haar geboorte enkel België heeft gekend. Verzoekers menen voorts dat zij ervan uit mochten gaan dat door het verloop van tijd hun verblijf permanent zou worden, waarbij zij eraan herinneren dat de afwikkeling van de asielpcedure en de vordering tot machtiging op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet samen ongeveer zes jaar in beslag hebben genomen. Verzoekers beklemtonen dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met het feit dat zij in België een schorsings- en vernietigingsprocedure hadden ingeleid bij de Raad van State, evenals een procedure op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet zodat het niet minder dan logisch is dat zij in België wensten te blijven om hun juridische belangen te behartigen, dat hun dochter bovendien al schoolgaande was sedert 2003 en het niet wenselijk was dit schooltraject plotseling te onderbreken en dat men niet kan verwachten dat zij zomaar ineens zouden moeten beslissen om al hun familieleden, vrienden en kennissen in België achter te laten in ruil voor een onveilig, risicovol leven in Iran.

3.3. Artikel 9, tweede lid (oud), van de vreemdelingenwet, zoals dit van toepassing was op het ogenblik dat verzoekers hun aanvraag hebben ingediend, stelt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9, derde lid (oud), van de vreemdelingenwet, zoals dit van toepassing was op het ogenblik dat verzoekers hun aanvraag hebben ingediend, wordt het hem in buitengewone omstandigheden evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Minister na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

3.5. Verzoekers hebben blijkens het administratief dossier de volgende buitengewone omstandigheden aangevoerd naar aanleiding van hun aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf:

- verzoekers stellen geen aanvraag tot machtiging van verblijf te kunnen indienen via de gewone procedure, vooreerst omwille van economische redenen, tweedens omwille van het risico op vervolging en derdens ter vrijwaring van hun rechten met betrekking tot de vorderingen die zij in het kader van hun asielaanvraag hebben ingediend.

3.6. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.7. De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid bij deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de omstandigheden die verzoekers ingeroepen hebben als buitengewone omstandigheden – met name economische redenen, risico van vervolging en het vrijwaren van hun rechten met betrekking tot de vorderingen die zij in het kader van hun asielaanvraag hebben ingediend – wel degelijk onderzocht heeft, doch hierbij van oordeel was dat deze geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaakten ten einde de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren. Zo stelt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken in de eerste bestreden beslissing: “{..} Het feit dat betrokkenen sinds 2001 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, verschillende opleidingen bij de VDAB volgen en werkwillig zijn, is zeker bewonderenswaardig maar op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980. Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat de opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Wat betreft het feit dat drie ooms van verzoekster (...) en hun gezinnen in België wonen en de Belgische nationaliteit hebben; betrokkenen verklaren niet waarom het feit dat voornoemde ooms en hun gezinsleden in België verblijven en Belg zijn, op zich een uitzonderlijke omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen{..}”; {..} Wat betreft de vrees voor ernstige schade die elke – zelfs tijdelijke – terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf zou verhinderen: de verzoekers voeren geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voren brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties{..}”; “{..} Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun

asielaanvraag werd afgesloten op 22/08/2003 met de kennisgeving van de beslissing 'Niet Erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sedert november 2003 illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan 2 jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02/10/2000) Het feit dat betrokkenen een beroep lopende hadden bij de Raad van State schorste de asielprocedure niet, noch opende het een recht op verblijf en kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Voornoemd beroep bij de Raad van State werd intussen afgesloten middels arrest nr. 157.038 van 28 maart 2006.{..}”; “{..} Het staat betrokkenen vrij voor onder andere eventuele financiële steun, de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM {..}”.

3.8. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de omstandige overwegingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken om te besluiten dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, kennelijk onredelijk zijn. Verzoekers maken niet aannemelijk dat artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet zou geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun middel de uitzonderlijke omstandigheden die zij in hun aanvraag vermeld hebben, herformuleren en uitbreiden en stukken in dit verband toevoegen. Het komt de Raad niet toe om zich bij de beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van de bevoegde overheid.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.9. In een tweede onderdeel van het middel voeren verzoekers aan de bestreden beslissing en het in uitvoering daarvan getroffen bevel om het grondgebied te verlaten, een schending uitmaakt van artikel 2, van het Eerste aanvullende protocol bij het E.V.R.M. aangezien dit een tijdelijke onderbreking van de schoolopleiding van de dochter met zich meebrengt. Verzoekers menen bovendien dat de bestreden beslissing en het daaruit voortvloeiend bevel eveneens in strijd is met de artikelen 2, 3, 5 en 8 van het E.V.R.M.-verdrag. Verzoekers specificeren dat zij voor hun leven vrezen indien zij van het Belgisch territorium zouden worden gedreven en zouden gedwongen worden om terug te keren naar Iran, waar ze zouden vervolgd worden en riskeren bestraft te worden met foltering, marteling, onmenselijke en vernederende behandelingen.

3.10. Voor wat betreft de schending van de artikelen 2, 5 en 8 van het E.V.R.M. stelt de Raad vast dat verzoekers in gebreke blijven aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissingen voormelde verdragsartikelen schenden. In die mate is het tweede onderdeel van het middel niet ontvankelijk. Voor wat betreft de opgeworpen schending van artikel 3 van het E.V.R.M. stelt de Raad vast dat verzoekers in dit verband elementen inroepen die te maken hebben met hun asielrelaas. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers aanvraag tot erkenning van hun hoedanigheid van vluchteling in 2003 in beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen afgewezen werd en dat bovendien de door hen ingestelde beroepen bij de Raad van State afgewezen werden. Verzoekers kunnen derhalve niet dienstig verwijzen naar hun asielrelaas bij het opwerpen van een schending van artikel 3 E.V.R.M. Voor wat betreft de opgeworpen schending van artikel 2, van het Eerste aanvullende protocol bij het E.V.R.M. dient opgemerkt te worden dat verzoekers zich uit eigen beweging naar België hebben begeven om een asielaanvraag in te dienen en dat zij wisten dat hun verblijf in het kader van deze procedure voorlopig was en dat ze bij een negatieve beslissing het land moeten verlaten.

Verzoekers hebben vervolgens gedurende meerdere jaren illegaal in het land verbleven. Het nadeel dat verzoekers kind zou lopen is derhalve niet het gevolg van de bestreden beslissingen. Bovendien wordt niet aangetoond dat een eventuele terugkeer naar het land van herkomst het minderjarig kind het recht op onderwijs en ontwikkeling zou ontnemen. Voor zover de schending van artikel 2, van het Eerste aanvullende protocol bij het E.V.R.M. wordt opgeworpen, is het middel niet gegrond.

3.11. Verzoekers hebben geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en zeven door:

mevr. M. EKKA

rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. DE MUYLDER

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DE MUYLDER

M. EKKA.

